

Изстъбва въ далнини намръщений Бунай;
Надъ върха му плешивъ таинствено сияй
Вечерна слънчева позлата. Ей отмина
Задъ тъмните гори, подмаменъ къмъ чужбина,
Приветний ясенъ день по знайния си пътъ;
И облачета рой подире му летѣтъ,
Игриви пролетни сирачета, съзети
Сега чакъ, бързишкомъ извиватъ се — наети
Да го настигнатъ. Тихъ и благъ ветрець пове;
10 Полето глъхне. Тукъ и тамъ се отзове
Самотно сепнатъ екъ, или отзвукъ отъ песенъ —
И чезне някъде въ дрезгавини унесенъ . . .
04 Яздачъ моренъ конь пои на речний бродъ . . .
Работникъ закъсняятъ ускорва муденъ ходъ,
Загриженъ за дома, където го отдавно
Очакватъ . . . Затрептя вечерницата, бавно
Възлязла въ небеса . . . Изъ Каменградъ блести
Самъ-тамо огнець плахъ — и сякаше вести
Че още все радѣтъ тамъ грижните ступани,
20 А негли заедно че съ гостени отбрани
На личенъ празникъ е събрана челедѣта.

По глухи улици отдавна е ноцѣта
Отсенки метнала и сякаше се будно
Услушва въ стѣпките на скитниците, мудро

нагвароу се